

Matija Logar

DOSJE

»Aforizem v šestih slikah« – monolog za igralca

Imam vse papirje. Vse. Osebnost, zdravstveno, EMŠO, potrdilo o državljanstvu tudi, nekaznovan. Vam pokažem? Na kratko, sem lojalen, ne pritožujem se, nisem prepirljive narave, ljubim svojega bližnjega. Živim v skladu z našo himno. Mislim, glede na besedilo in glede na sporočilo himne. Vedno, kadar se spomnim na himno, dobim kurjo polt. Torej nihče ne more dvomiti o moji domoljubnosti. Ljubim dom in ljubil bom dom tudi v primeru brezdomstva. Nekadilec, nealkoholik, neambiciozen. Politično in sicer. Ta sicer je lahko skrajno vprašljiv, ker se pod takšnim sicer lahko skrivajo čudne stvari. Zagotavljam vam, nimam zlih namenov. Res!

Rodil sem se na obletnico, pomembno. Težko sem shodil. Dolgo sem se spotikal, toda ko sem shodil, sem zdijval. Samo do prvega ženskega človeka. Ta človek me je ustavil. Romantične oči, kitke, kot tista Lotti iz Doline miru. Kako sem jo oboževal. Tisto pred mano in tisto na platnu. Filmskem. Romanca, vredna otroškega šansona.

Starši so me poslali v nekakšno varstvo. Ne v malo šolo. V varstvo. Vsako jutro. Oče je bil na sihtu, mama se je pripravljala na strokovni izpit in – otrok mora v varstvo. Za varstvo je bilo poskrbljeno, za varnost nekoliko manj. V varstvo sem rad hodil. Še rajši na obiske. Posebno na obisk k moji simpatiji. Stanovala je v prvem nadstropju. Nekakšne štenge, lesene, so kar ob zunanjem zidu vodile do njenih vrat. Vzpenjal sem se k svoji izbranki. Vzpenjal sem se k vrhu. Očitno sem bil do konca zaljubljen. Na vrhu šteng, na kvadratastem podestu, tako rekoč pred njenimi vrati, se mi je zavrtelo. Od višine, od vznesenosti, da jo bom videl, preden se napotim v varstvo. S prvega nadstropja sem padel na skladovnico drv in obležal. Romantika na polenih. Hipna nezavest. Tam je sedel vaški original. Pribit. Prve jutranje količine so ga spodnesle v kinkajoče polzavestno spanje pravičnega. Jutranja idila. Nezavest v duetu. Modrost in nedolžnost ob skladovnici drv. Prva se je prebudila modrost ter kljub opotekajoči se hoji varno prinesla nedolžnost v bližnjo gostilno. Tam sem bil deležen prve nege. Z dirkalnim avtomobilom so me odpeljali v vojaško bolnišnico.

Tam mi je bilo lepo. Imel sem pretres možganov. In dobival sem malinovce. Vsak dan. Kdaj so se mi nehali tresti možgani, ne vem. Moja romanca se je pretrgala na vrhu. Punčka se je kasneje kot deklica odločila za nekoga drugega. Pač: kaj bi z moškim, pade, preden sploh pride. V šolo sem moral že s šestimi. Ne vem, komu se je tako mudilo. Ljudska šola na obronku mesta, ki so mu rekli Kvart. Učilnice brez potrebne infrastrukture. Bilo pa je veliko lizola. Ta moja šola je imela

samo dva razreda. Nekakšna dislocirana varianta. Na zidu te dislocirane variante se je nekega meglenega jutra pojavil napis: kupleraj. Meni ta izraz, ta beseda, napisana v izjemno neprijetni oranžni barvi minija, ni veliko pomenila. Toda bila je napisana s tako velikimi črkami, kot še vedno dobro vidne besede: Svoboda, OF, Živela... da ne nadaljujem. Torej je bila ta beseda, ki je nisem razumel, zelo pomembna. Vsaj tako pomembna kot besede: Svoboda, OF, Živela... da ne nadaljujem. Okrog zidu naše učilnice so se kar nekaj dni motali uniformirani moški, ki so potem poklicali malarje. Najprej so prepleskali besedo kupleraj, ko pa je šolstvo dobilo še nekaj denarja za učila, je bila obnovljena cela fasada. Ni mi bilo jasno, zakaj so prepleskali kupleraj, svobode pa ne...

Po pretresu možganov je bil to moj drugi stres v življenju. V moji glavi je tokrat začelo brneti. Po padcu ni brnelo, sedaj pa brni in ne preneha. So črke in besede, ki so zaželeni, in so besede, ki niso... In zabrni v glavi. Kot alarm... Kot opozorilo: ne sprašuj. Če ne sprašuješ, ne veš, in če ne veš, v glavi ne brni. Nič ni pomagalo, iz dneva v dan mi je bolj brnelo... Doma so me v skladu z domoljubno pedagogijo podučili, da pomeni kupleraj javno hišo in da je problem z besedo kupleraj v tem, ker ni pristna slovenska beseda. Po tej, zame sprejemljivi razlagi sem pričakoval, da bodo na novo prepleskano fasado obesili napis: Javna hiša. Šola je javna, šolska hiša je javna hiša, šola je kupleraj. V moji glavi je brnelo, z napisom javna hiša pa ni bilo nič. Dandanes pa vem, kaj je kupleraj.

V življenju sem imel srečo ali pa smolo z različnimi pogledi. Ko sem slišal, še kot adolescent, da ljudje, se pravi v našem primeru moški, vržejo oko na žensko, si dolgo nisem bil na jasnem, kakšno je dejansko to metanje. Gledal sem in gledal, pazljivo sem opazoval, toda niti enega samega očesa nisem videl vrčati po zraku. Zaslutil sem, da je fenomen povezan z usodnimi filozofskimi vprašanji. Ampak filozofsko črvičenje je bilo blokirano v trenutku, ko je temnopolti domorodec naše morske obale izjavil svetlolasi severnjakinji: »Lassen wir die Augen sprechen...« In sta zamižala in sta bila tiho in nato je ona zbežala v morske pene in on ji je ves penast sledil in začelo se je »lassen wir die Augen sprechen«. In najprej sta se samo malo škropila, »lassen wir die Augen sprechen«, potem sta tudi cvilila. Jaz pa sem zijal. Bilo mi je neznansko nerodno, toda v bližini ni bilo nobenega grma, da bi se skril. Stal sem na obali z odprtimi usti in oči sem imel menda že na pecljih. Ali je to tisti pravi trenutek, da še jaz vržem svoje oko. Toda kam? Kam naj ga vržem? In v tem trenutku se je zgodilo.

Domorodec je z vso svojo muskulatorično veličino besno zatulil. Citiram: »kača, ti mi že ne boš oči spraskala...« Revež. Očitno se je pri metanju očesa zmotil. Stopil je na obalo in me prestrelil z očmi. Takrat sem gledal resnici v oči. Pred menoj oko postave. S pravim pendrekom. Oko postave je zatisnilo obe očesi in domorodec je izginil. Modro oko postave je severnjakinjo povabilo na pogovor na štiri oči, česar ona po boleči izkušnji z »lassen wir die Augen sprechen« ni prav lahko sprejela. Očitno se je bala, da ji oko postave meče pesek v oči. Oko postave pa si je nataknilo črna očala. Severnjakinji so se oči zasmejale, jaz pa sem jih povesil. Mečite oko na pravo oko, sicer pa pazite nanj kot na punčico svojega očesa.

Manj ko se učiš, manj pozabiš, manj ko pozabiš, več znaš! Točna, precizna logika, ki pa je v gimnaziji niso hoteli upoštevati. Zahtevali so temeljit študij. Znanje je treba utrjevati na daljši rok, ki je lahko podaljšan. Na koncu dolgega ali podaljšanega roka si sposoben za maturo. Za zrelostni izpit. Zaradi podaljševanja gimnazijskega roka je nekaj sošolcev pred zrelostnim izpitom zgnilo. Za nekatere vem, da so danes izjemno uspešni. Finančno. Vendar – skozi življenje je šprint nesmiseln. Pomembna je vztrajnost. Zdaj vem, da je življenje tek na dolge proge.

Več kot maraton. Pri maratону je cilj postavljen. Pri nas cilja ni. Oziroma je. Ko dosežeš cilj – zvonovi, žalna koračnica in »Lipa zelenela je...»

Korak, korak, korak. Spreddaj zastava, krsta na vozičku, ob njej komunalci v črnih oblekah in belih rokavicah, venci, potem žalujoči ostali in pogrebci. Februar, mraz, sneg škriplje. Bil sem med žalujočimi ostalimi. Otrok. Zame je bil pogreb zanimiv dolgčas. Z mislimi sem bil pri pokojnikovi duši. Zeblo me je. Njega ne zebe več. On nič več ne čuti. On je dočrpel. On je zaspal. Tako nekako so se v dneih, ko sem čakal na pogreb, vrstili zaključki komentarjev. On je rešen. Kdo ga je rešil, če je pa umrl, sem se spraševal, budalo, materialistično vzgojeno. Ob zvokih pleh muzike smo marširali po drevoredu starih dobrih Žal. Spoštljiva povorka. Približevali smo se cerkvenim vratom. Bila so že odprta. Na pragu sta stala duhovnik in mežnar s križem. Zvonovi so udarili v tišino in takrat se je začelo. Prej ravna gaz v snegu, prej ravne in jasne tirnice so se razdelile. In to pred cerkvenimi vrati. Del pogrebcev se je napotil v cerkev, del pogrebcev, med njimi največ tistih, ki so bili pokojniku najbližji, pa je ostal pred cerkvenimi vrati. Komunalci so pokojnika odpeljali noter. Zunaj je ostala tudi zastava. Stopil sem na stran, ki so jo oblikovali moji najbližji, ki so zbegali večino. Ta ni vedela, ali naj se zameri pokojnikovim sorodnikom in odide v cerkev ali naj se zameri pokojniku in ostane z njegovimi živimi sorodniki pred cerkvijo. Kompletna zmešnjava; nekaj zapriseženih ateistov je bilo v cerkvi, nekaj pobožnih je zbegano stalo zunaj. Mene pa je begalo nekaj drugega. Kaj je s pokojnikovo dušo? Spet brnenje v glavi. Rekli so, da je izpustil dušo, toda kje je sedaj. Ali je v cerkvi ali je med nami pred cerkvenimi vrati? Morda je nekje vmes. Je tudi njegova duša zbegana? Zvečer sem jokal. Na pogrebu nisem. Zakaj bi jokal kolektivno? Prisežem, da me je takrat potolažila duša mojega pokojnega starega očeta. Imela sva se rada s starim očetom. Edina napaka je bila, da je bil carinik, za carinike pa so vedno govorili, da so brez duše, da drugače ne bi mogli delati. In prejemati podkupnin. Morda se je pustil moj stari oče kdaj podkupiti, toda prodana duša ni bil. Prodana duša ne zna potolažiti, tako kot me je tisti večer potolažil on. Nisva se poslovila v cerkvi, poslovila sva se zvečer v postelji. Tisti večer je bil eden najlepših v mojem otroštvu. Če sem kdaj začel na glas razmišljati in pripovedovati o tem, so me takoj zavrnil z ugotovitvijo, da sem ena zbegana duša, ki ne ve, kaj bi. Jaz pa sem vedel, kaj bi, samo nisem vedel, kako naj to uresničim. Doma je v zunanji formi prevladovala ateistična drža, ki mi je cinično predlagala najlažjo pot: psihiater ali hipnotizer. Lepo vas prosim, nisem norec, ... razen če je psihiater ... Psiha je tudi duša ... Morda bi šlo ... Otepal sem srečanja s psihiatri, toda pri prvem šolskem pregledu, potem ko so me stehali, premerili mojo višino, ko sem dokazal svoj vid in pisnost in ko sem se moral pred zdravnico sleči do golega, sem se hotel izpovedati. Zdravnico sem prosil, naj me pošlje k psihiatru.

– Ja. Zakaj pa?

– Rad bi se z njim pogovoril o dušah.

– Čigavih dušah?

– O dušah kar tako, na splošno.

– Ampak fant, ti si čisto normalen, ti pojdi lepo v telovadnico, da se sprostiš, pa te bojo minile duše.

Ta zdravnica ni imela prave duše.

Ne, ne, to je preveč, bolje bo, da se ozrem v nebo. Širjave neba in nobenih oči.

Sem torej sam? Morda? Sam! Nikjer nikogar. Celotno nebo kot umito oko. Enooko nebo. Ne, še je rešitev, še. Še so čisti prostori, kjer najdeš duševni mir ...

Besede, besede, besede, koraki, koraki, koraki, pozdravi, pozdravi, pozdravi.

To ni bil kupleraj, to je bila kasarna, kjer so bila pomembna sporočila tlakovana z velikimi raznobarvnimi kamni. Kot da smo v kameni dobi. Tlakovane raznobarvne misli so bile prepisane iz knjig dvajsetega stoletja. Razumi, če moreš. Misli kamene dobe dvajsetega stoletja so bile zalite z betonom. Za vse prihodnje rodove. Za večnost. Ob teh kamnih sem pogrešal samo še kakšen peskovnik, da bi s sovojaki delali še potičke pa mlinčke... Treba je priznati: skrbeli so za nas. Po dvajsetih letih sem se ponovno znašel v varstvu. Ena, dve, ena, dve... Naša četica koraka... Ne, te nismo prepevali. Nihče je ni prepovedal, večina je ni znala. Prepevali smo predvsem cirilične pesmi. In ob dvajsetletnici mojega prvega varstva sem se učil posebnih korakov, posebnih pozdravov in sploh skoraj vse znova. Tu ni bilo zaje-bancije. Pazi: učimo se pozdravljanja in naslavljanja. Da bi bilo lažje, se je moj vod odpravil v vojaški park, kjer so med čudovitim in negovanim zelenjem v raznobarvnem kamnu žarele misli že omenjenih velikanov. Sredi parka nam je nadrejeni pokazal smreko, ciprese, gaber, hrast in nizko grmičevje. Tako je to. Predstojnik je potem, ko smo se seznanili z osnovnimi elementi vojaškega parka, pokazal na smreko. »Evo ti, to ti je kapetan prve klase. Zapamti!« Cipreso je preimenoval v zastavnika, gaber je bil major, hrast general, grmičevje pa je nazorno predstavljalo deseterja. In tako smo vse dopoldne hodili od drevesa do drevesa in pozdravljali svoje oficirje. Pred kosilom smo imeli prvi izpitni nastop. Ocena: prelazno. Nekdo je zamenjal hrast in grmovje. General se je tako znašel v grmovju in... To je bil ekološko čist pouk. Zelena usmeritev. Prvi lekciji je sledila druga. Utrjevanje snovi. Nič nas ne sme presenetiti. Predstojnik je sedaj sam in z veliko mero okusa pomešal zelenje in oficirske čine. Butelj. Hrast ni bil več general, ampak zastavnik, cipresa je bila kapetan prve klase, smreka je bila dodeljena generalu... Samo grmovje je celotno učno dobo predstavljalo deseterja. In sem stopil k smreki: »Druže generale, dovolite...«. In sem stopil k cipresi. Po pravilu. Roka točno pod določenim kotom, nato pozdrav hrastu... To učenje me je ekološko osvestilo. Začel sem se zavedati. Nekaj zelenega je v tej državi... Zelena linija prodira.

Z ekološko zavestjo je rastla še neka druga zavest. Rasla in prerasla vse. Prodiranje, podiranje. V tem znamenitem parku ni ničesar več. Ničesar. Ničesar, gospod general. Ni več gospoda hrasta, ni več gospoda gabra, ni več gospe ciprese, ni več gospe smreke. Plaz blazne zavesti jih je spodnesel. Posekal. Vse je posekano. Samo kakšen štor in desetar – nizko grmičevje za klateškega psa. Razmesarjena drevesa. Klavnica na prostem. Bogovi so že zdavnaj dvignili roke, njihovi podložniki so si jih umili. Prihodnost bo čista, sodobnost zaudarja.

Naša prihodnost je svetla preteklost. Radi bi se vrnili na začetek. Toda kje je začetek? In to kateri začetek? Moj začetek? Vaš začetek? In kateri začetek je skupen? Ali ima pri skupnem začetku individualni začetek sploh kakšno pravico? Začetki, začetki, začetki. Kje je tisti pravi konec, ki mi bo omogočil vstop v moj začetek? Kaj pa če so tiste čudne tirnice krožnice? In se z začetkom in koncem vrtimo? Nič se ne začena z nami, vendar je vsak vsaj začetek samega sebe.

Ali smo? Katero je moje življenje? Ali je sploh moje? Je sploh vredno, da se imenuje moje? Kaj pa če je v meni nekdo drug? Sem sploh svoj? Sem sredi med začetkom in koncem mojega, recimo mojega življenja? Kaj pa če ni konca? In je samo začetek. To bi bila rešitev. Začetek je, konca ni. Ne bom se več spraševal, katero življenje živim. Rad živim. Skrbi me samo, da moje duševno stanje kdaj v prihodnje ne bo v redu. Kaj če se v moje življenje pritiho-tapi kakšna preveč razigrana duša in izrine to, ki je sedaj v meni? In sploh je škoda, da nam ni čisto jasno, no vsaj meni ni, kako je z našimi dušami? Ali so duše večne? Recimo, da so; potem se vprašam, ali bo v mojem naslednjem življenju moja duša že čisto stara, jaz

pa mlad? Kako bova živela skupaj? Perverzna situacija. Morda pa duše sploh ne ostarijo? In so večno mlade? Hotel sem se pogovoriti s svojo dušo. Pa mi ni uspelo. Duše menjajo telesa. Tako. Torej je jasno, da smo človeški osebkci iz krvi in mesa vedno znova presenečeni nad seboj, nad svojo raso. Pa še to: če se duša v kakšnem telesu ne počuti dobro, recimo, da ji je pretesno, potem človeka boli duša. In kje je potemtakem duša? V glavi, v prsih; ko sem bil čisto majhen, takrat ko so napisali tisti znameniti napis »kupleraj«, sem bil prepričan, da je duša v pljučih. Z leti, že do pubertete, sem ugotovil, da moja teorija o duši ne drži. Je sicer kar se da nazorna in jasna, ampak...

Gledališče. Tu se duše pojajo po prostoru. Cel kup jih je, nešteto. Če jih ni vedno vseh »na broju«, potem si novo dušo gledališčniki zmislijo. Oni so skoraj stvaritelji sveta. Kakšen posel je to! Kakšna slast, da lahko spoznaš in rentgeniziraš duše. Kakšna je duša grobarja? Sta si recimo grobar in predsednik vlade po duši podobna? Čigava duša je lepša? Ali lepše vprašano: čigava duša je bogatejša? Na vsa vprašanja sem nekega trenutka v svojem življenju dobil odgovor. Pa sem ga pozabil. Toda vem, da sem dobil odgovor. Odgovor torej je. Samo poiskati ga je treba. Za zaveso, pred zaveso, v temi, v tišini ali hrupu, pod sojem reflektorjev. Tisti, ki hodijo v gledališče, pravijo: »Danes je igral z dušo.« In to ugotavljajo tudi tisti, ki so brezdušno posekali nekje daleč stran od nas park dreves. Pred njimi je moja duša skoraj prazna. Samo kdo ve, kaj je dobra duša? Kdo daje potrdila o kvaliteti in nespremenljivosti duše? Kdo?

Z dušami je problem, z duhovnim življenjem je pa sploh hudič. Moja spraševanja so se nadaljevala in več ko je bilo konfliktov med stvarnostjo na eni in rezultati razmišljanja na drugi strani, bolj sem se čudil. Čudil življenju, ki je tako pestro... in nenavadno. Dogajale so se nenavadne stvari. Neznani leteči predmeti so se pojavili kasneje; duše pa si očitno razigrano podajajo žogo sodobnosti. Nič več mi ne brni. Tišina. Ploska tišina. Nič pokončnega se ne zgodi, sama tišina. Pajčevina v glavi. In dolgčas. Ko je dolgčas, takrat premišlujem in si domišljam, da sem. Recimo pesnik. Kratek pesnik. Verz na verz kitica, kitica na kitico pesmica. Pesmi proti vojni v Vietnamu. Pesmi besa. Preurejal bi svet in vzpostavljaj pravico... Pravico do sanj, do spomina. Do zgodovinskega spomina. Zgodovina – naša učiteljica in mi večni repetenti. In nazaj v zgodovino. Samo ne predaleč nazaj, da ne zaidemo, samo toliko, da se bolje spoznamo. Oko se mora srečati z očesom. Državnike in državi hvaležne ljudi od nekdaj slikajo državni slikarji tako, da se njihove naslikane oči vedno in povsod srečujejo z očmi živega državljana, ki pa ni državnik. Državniki gledajo s slike na svoj narod s strogim, a mehkim pogledom. Na tisti narod, ki si bo pisal sodbo sam.

Če bo seveda pisen. Opla. Hudič je v tem, da narod obvlada že stenografijo, toda državnik, recimo, tega ne ve in si izbere demokratični dialog z narodom.

- Sanje so se uresničile...
- Oprostite, gospod predsednik, mi nismo spali – poreče narod.
- Pravilno, naš narod je buden...
- Zato pa smo neprespani. Mi smo informirani in neprespani. Sanje so se uresničile. Plodimo informacije, nataliteta pa pada. Najboljša kontracepcija je vsak trenutek sveža informacija. Jutranja kronika, novice na valu 202, prvi, drugi, tretji TV dnevnik, Žarišče, Omizje, Utrip, Zrcalo tedna... Pusti ženo, pusti otroke, tebe – moški – drži pokonci informacija.

Interesi in želje naroda so se poskrili na politično tribuno. Kolikor mikrofonov imaš, toliko veljaš. Narod res ne potrebuje interesov, potrebuje kakšno ropotuljico, kakšen buci – buci od politika, ki pač v korist ljudskih množic zaziblje narod...

- Oprostite, predaleč ste šli.
- Ne bo držalo. Mi smo ostali tu spodaj, vi ste odšli na tribuno.
- Demokratično ste me izvolili.
- Torej se demokratično vrnite med ljudi. Naj se voditelj ljudstva vrne v ljudstvo.

Rečeno – storjeno. Sanje se uresničujejo. Državnik začne sestopati. Interese pusti na tribuni. Interesi opazujejo sestopanje. Njihove reakcije so skrajno različne. Prvi interes se pogladi po bradi, drugi se odkašlja, tretji interes se zagleda v nebo, četrti sname očala, petemu je nekaj padlo v oko, šesti interes se kot ponavadi smehlja, sedmi si popravlja baretko, osmi interes je srečen zaradi pripetih kolajn...

Interesi so moški, toda interesantna je samo ženska.

In za državnikom se spustijo tudi gorile. In narod počasi spregleda. V prvih vrstah demokracije so izbranci različnih sort, v drugi vrsti so gorile, v tretji je narod. Perspektiva narodove demokracije je zoološki vrt. Ob redkih priložnostih, ko se državnik in narod znajdeta na istem nivoju, se ponavadi rokujeta. Državnik in narod. Trenutki za izbrance, trenutki za anale. Prisrčno rokovanje, pri katerem ostane narod brez prstana in se v trenutku znajde zunaj zakona. Tako je to. Številna rokovanja – vaja dela mojstra, lepo vas prosim. Ko se rokujeta dva različna državnika, se v bistvu rokujeta dva različna naroda, dve državi. Roka, roko... Koristno za oba partnerja. Toda kadar se dva državnik dobivata non-stop, je velika verjetnost, da se bosta njuni državi znašli v vojni. In začne se rokovanje z orožjem. Mirovne konference. Številni državniki se zbirajo in rokujejo. Kar počez. Narodi ne ostajajo samo brez prstanov, narodi ostajajo brez rok... Tako je to, gospodje.

Kako naj narod z dvigom rok po vsem tem glasuje za mir? Naroda se ne sprašuje, narodu se samo pove. Če je po naključju naglušen, pa se zavpije z odra v parter. Parterna politika, ki je iz blata stopila na lakast parket in si takoj naročila muziko. Slow, slow, quik...

Foxtrot za... Dame volijo. Moški ne morejo, moški so v jarkih, na manevrih, v podmornicah, v tankih. Marš. Slow, slow, slow... Kolona se premika.

Počasi, leno. Nobene pesmi na ustih. Pazi! Uaaaaa. V zaklonišče. Quik, quik, quik...

Tango za utrujene, za izmučene. Glavno je, da smo na suhem, čeprav so nas žeje prepeljali čez vodo. Naša prihodnost je svetla preteklost.

Obrnili smo list zgodovine in ugotovili, da je ostalo samo še kazalo.

Vse kaže, da je prehodno obdobje za nas neprehodno.

Živimo od obljub, torej živimo v obljubljeni deželi.

Kdor podmaže, se izmaže.

Stopili bi jim na prste, toda na žalost oni stojijo na naših.

Jaz bi jim že pokazal, pa ne vem, kje so.

Izhod smo našli, toda tam nas je čakal blagajnik.

Na žalost smo se učili na napačnih napakah.

Slepa kura zrno najde, petelin ga poje.

Po toči zvoniti je prepozno, pred točo pa prezgodaj.

Volk sit in koza cela, pastir pa dobi lep nekrolog.

Smo srce Evrope: potrebovali bi by pass.

Kdor najde izhod, naj ga za vsak primer zastraži.

Kdor je za trdo roko, naj si jo da v mavec.

Ne strinjam se z vami, toda vse bom naredil za to, da se tudi drugi ne bodo strinjali z vami.

Ko sem se smejal na tuj račun, so me tujci opozorili, da se bom jokal na svojega.

Srečala nas je pamet, bilo je prijetno in kratko srečanje.

Vse tiste, ki so nas pustili na cedilu, prosim, da pridejo po izcedek.

Moralna zmaga je poraz s pedigrejem.

Pravijo, da pametnejši odneha, jaz pa še začel nisem.

Šel sem vase in zašel.

Na stezah slave je največ karambolov.

Rad bi bil puška, da bi me vrgli v koruzo.

Lenoba mi je blizu. Spremlja me na vsakem koraku. Lenoba je skoraj moj telesni stražar. Kar pod roko me drži. Redko jo prevaram. Po naravi sem v glavnem zvest. Lojalen. Lenoba do groba. Samo pri plesu si poišče drugega partnerja.

Morda zato, ker sem ji prevečkrat stopil na prste. Fino je, ko človek pozna svojo lenobo. Nanjo se naveže kot pes. Brez rodovnika. Tudi v najbolj kritičnih trenutkih te ne zapusti. Lenoba. Ko sva oba zelo pridna, napiševa kakšno besedo, misel... Milijon aforizmov je mogoče že roman. Samo milijon nas je... Lenoba me močno drži za roko. Skozi sanje me črke in stavki dregajo v lenobni spanec. Samo pomaham jim... Aforizem je plod lenega pisatelja. Adijo...